

FULFILLING THE DREAM OF
MANKIND • *International Conference*
Bad Soden • November 25-26, 2017

* si@schillerinstitut.dk * www.schillerinstitut.dk *

»Den Nye Silkevej er en ny model for internationale relationer«

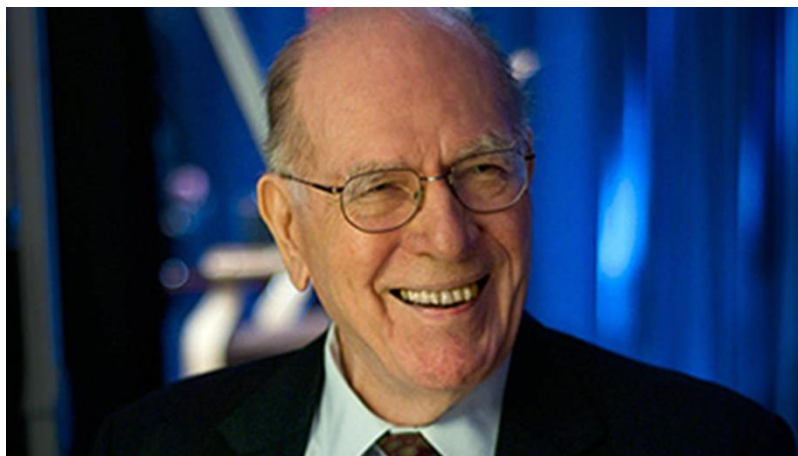
*Hovedtale af Helga Zepp-LaRouche på Schiller Institut konference,
25.-26. nov., 2017, Frankfurt, Tyskland: »At opfylde menneskehedens drøm«*

(Video <https://www.youtube.com/watch?v=m5sSXaFcLA4>)

Helga Zepp-LaRouche: Mine damer og herrer, jeg vil gerne byde jer velkommen til denne Schiller Institut konference. Der er mange ærede personer blandt publikum, som vi vil introducere som arrangementet skrider frem. Men lad mig blot byde særlig velkommen til Etiopiens generalkonsul, hr. Mehreteab Mulugeta Haile.

Jeg vil begynde med en idé af Gottfried Wilhelm Leibniz. Han sagde, at vi faktisk lever i den bedste af alle mulige verdener. Dette er et meget fundamentalt, ontologisk begreb. Det er ideen om, at vi lever i et univers under udvikling; at det, der gør universet til det bedste af alle mulige universer, er dets enorme potentiale for udvikling. Det er skabt således, at ethvert stort onde udfordrer et endnu større gode til at blive til. Jeg mener, at, når vi taler om den Nye Silkevej og de enorme forandringer, der har fundet sted i verden, især i løbet af de seneste fire år, så er det præcis dette princip, der er aktivt. For det var den gamle verdens absolutte, manifesterede mangel på udvikling, der forårsagede Kinas impuls, og med den Nye Silkevejsånd, der har grebet om sig, er mange nationer i verden nu absolut fast besluttet på at få en udvikling, der giver hele deres befolkning et bedre liv.

Jeg mener, at den Nye Silkevej er et typisk eksempel på en idé, hvis tid er kommet; og når en idé på denne måde først er ved at blive en materialistisk virkelighed, bliver den til en fysisk kraft i universet. Jeg har personligt haft mulighed for at se udviklingen af denne idé, der på

Lyndon H. LaRouche.

mange måder reelt set begyndte med dette store menneske – min ægtemand, Lyndon LaRouche; der, for mange årtier siden – for næsten et halvt århundrede siden – fik ideen om en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden. Dette blev dernæst mere manifest i 1970'erne, '80erne og især i 1991, da Sovjetunionen opløstes, og hvor denne idé om at skabe en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden blev meget fremtrædende.

Jeg havde personligt mulighed for at se, hvordan dette spredtes, efter Xi Jinping i 2013, i Kasakhstan, annoncerede den Nye Silkevej. Jeg besøgte Kina i 2014, og på det tidspunkt var det stadig kun et meget lille antal folkevalgte, der diskuterede det; men så spredtes det hurtigt. Der var industrimesser i alle byer i Kina; hundreder af inter-

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.); Anne Stjernstrøm * KONTAKT OS:

**Skt. Knuds Vej 11, kld. t.v., 1903 Frederiksberg C, tlf.: 35 43 00 33 * Eget tryk * Støt Schiller Instituttets arbejde:
Medlemskab: 1 år: 500 kr., 3 mdr. Intro: 100 kr. * Giro: 564-8408, Homebanking: 1551-5648408**

nationale symposier. BRIKS-landene begyndte at tilslutte sig den samme ånd; Shanghai Samarbejdsorganisationen; alt i alt flere end 100 store nationer og internationale organisationer. Det spredte sig til Bælte & Vej Forum i begyndelsen af året, i maj måned, hvor 29 statsoverhoveder talte og 110 nationer deltog. Jeg mener, at denne beslutning fra det kinesiske folks side om at bevirke en ny, økonomisk verdensorden, blev konsolideret på en helt ny måde på [Kinas] Kommunistiske Partis 19. Nationalkongres i oktober.

Dette har skabt et fuldstændig optimistisk perspektiv. Xi Jinping annoncerede, at Kina i år 2020 vil være et land, hvor fattigdom er totalt udslettet. Jeg mener, dette er vidunderligt! Og det er absolut troværdigt, for Kina har haft et utroligt, økonomisk mirakel, og de løftede 700 million mennesker ud af fattigdom. Der er nu kun 42 million [fattige] mennesker tilbage, så hvorfor skulle de ikke lykkes med ikke at have flere fattige mennesker frem til år 2020? Frem til 2035 er det meningen, at Kina skal være et stort, moderne, socialistisk land med kinesiske karaktertræk; hvilket, efter min mening, betyder overvejende konfutsianske karaktertræk. I 2050 vil Kina – iflg. Xi Jinping – være et stort, moderne, socialistisk land med kinesiske karaktertræk, velstående, stærkt, demokratisk, kulturelt avanceret, harmonisk og smukt. På dette tidspunkt er det meningen, at det kinesiske folk skal være lykkeligere og have et mere trygt og sundt liv.

De kinesiske medier annoncerede meget stolt, at dette er en storslået vision for fremtiden. En ny æra er gryet. *Xinhua* skrev, at Kina vil yde et nyt og større bidrag til den ædle sag for fred og udvikling for hele menneskeheden. Det er meget let for det kinesiske folk at forstå dette, for hele nationen er allerede forenet omkring denne mission. Den Nye Silkevejsånd har også grebet om sig i de 70-plus lande, der deltager [i det]. Der er mange mennesker, der også har forstået det; enten, fordi de har investeringer i Kina, eller også ved de, at den Nye Silkevej er det største infrastrukturprogram i historien. Det er allerede nu 12 eller måske endda 20 gange større, end Marshallplanen var i perioden efter krigen; men dog uden en militær bibetydning. Det forårsager grundlæggende set total entusiasme hos alle, der kender projektet.

Men der er selvfølgelig også dem i Vesten, der er totalt imod. Vi har i øjeblikket kampen mellem det gamle paradigme med geopolitik mod det nye paradigme med én menneskehed. Repræsentanterne for det gamle paradigme siger, »Åh, det, som Xi Jinping siger, er blot tom propaganda. Kinesernes virkelige plan er at erstatte USA's herredømme. Xi Jinping er en diktator; han ønsker blot at have et system, der udgør en trussel mod den vestlige model for markedsorienteret demokrati. Derfor er det dårligt.« EU-kommissionens præsident, Jean-Claude Juncker, gik endda så vidt som, i sin såkaldte »tale om unionens tilstand«, at forklare, at EU fuldt ud har til hensigt at blokere for kinesiske investeringer i Europa under alle mulige påskud. Der er mange tænketanke, som MERICS eller Rhodium Group, der grundlæggende set kun ser det som en geopolitisk udfordring. Magasinet *Spiegel* havde i sidste uge en stor forsidehistorie med kinesiske skrifttegn på forsiden – »Xing lái«,

hvilket betyder »vågn op!« – og en artikel om den vågnende kæmpe, der siger, at, da Trump for blot to uger siden rejste til Kina, udførte han 'koutou'; at dette var hans svanesang, hvor han overdrog lederskabet af verden. At vesten som en presserende nødvendighed må vågne op og forene sig imod et fremvoksende Kina; at de kinesiske præstationer er en trussel mod Vestens værdier og system.

Er det nu ikke morsomt? Den ene dag siger hovedoverskrifterne, at de kinesiske bankers og den kinesiske økonomis kollaps vil udløse et globalt finanskollaps; og den næste dag skriver de samme aviser, at Kina vil overtage verden. Så nogle af disse kritikere er selvfølgelig flippet totalt ud over den kendsgerning, at den gamle orden – ideen om, at man kan have en unipolær verden og geopolitisk kontrol, baseret på den særlige, angloamerikanske relation i traditionen efter Churchill og Truman i efterkrigsperioden, og det, som de neokonservative begyndte at opbygge efter Sovjetunionens kollaps – at dette system ganske klart ikke fungerer. Som man ser det i en opstand mod systemet; Brexit, Hillary Clintons valgnederlag i USA, det italienske 'nej' i folkeafstemningen og det ynkelige sammenbrud i forhandlingerne om en [regerings]koalition i Tyskland. De brød sammen, fordi ingen af de deltagende partier havde nogen vision om fremtiden eller nogen indholdsrige ideer.

Der er altså ingen forståelse blandt disse parter for den hastigt forandrende, strategiske alliance, der opstår i verden. Fællesnævneren for alle disse fænomener er, at det vestlige, neoliberale, venstreliberale *establishment* er totalt ude af stand til, og *uvilligt til*, at reflektere over årsagerne til dette vestlige systems død. Som er: det absolut latterlige indkomstsvælg, hvor otte personer ejer lige så megen rigdom, som halvdelen af den øvrige menneskehed, og hvor svælget mellem rig og fattig vokser i alle lande; politikken for regimeskifte, for 'farvede revolutioner'; den afgrundsdybe situation med flygtningekrisen. Folk har ligeledes oplevet, at det, vi bogstavelig talt i flere hundrede år har kæmpet for, med hensyn til borgerrettigheder, næsten er forsvundet uden diskussion. Man har totalovervågning fra NSA, fra CGHQ – britisk efterretning; de vestlige, demokratiske værdier ligger i ruiner. Hvis det Demokratiske lederskab (i USA) ét år, før partikonventet skal finde sted, beslutter hvem, der skal være kandidat, og dernæst manipulerer valget imod Bernie Sanders i et år; det er ikke et lykkeligt billede af demokrati. Vi har det aftalte spil mellem det Demokratiske Parti i USA og britisk efterretning og MI6 om at opfinde Russiagate imod Trump. Vi har det aftalte spil mellem Obamas efterretningschefer imod USA's valgte præsident.

Hvis vi ser på de berømte menneskerettigheder i Vesten, så fordømte selv FN's Menneskerettighedskommission det, som Trojkaen (EU-kommissionen, ECB, IMF) har gjort i lande som Grækenland, og som totalt har krænket menneskerettigheder. Der er en øredøvende tavshed med hensyn til folkemordet i Yemen, der udføres af briterne og saudierne. Den måde, hvorpå EU har behandlet flygtningene, er ligeledes af FN blevet kaldt en krænkelse af menneskerettigheder.

Når disse mennesker kritiserer Kina, så er det, man ser, at de projicerer deres egne hensigter og synspunkter på Kina og den Nye Silkevej. Disse folk i Vesten, der angriber Kina, kan ikke forestille sig eksistensen af en regering, der virkelig er helliget det almene vel og en harmonisk udvikling for alle mennesker; for de tror, at verden er et nulsumsspil; at, hvis den ene vinder, må den anden tabe. At de må kontrollere reglerne for at kunne rigge spillet til deres fordel. Hvis man ikke kan det, er man taber.

Dette fører alt sammen til meget absurde konklusioner. For eksempel havde Lester Brown, der var præsident for Earth Policy Institute, i 1995 en stor skræmmehistorie – Hvem skal bespise Kina? – der sagde, at det voksende antal mennesker i Kina vil betyde en voksende efterspørgsel på mad, som vil overbebyrde efterspørgslen på fødevarerforsyninger i verden. Dette er selvfølgelig blot den gamle idé i Malthus-traditionen om, at antallet af mennesker vil vokse hurtigere end mængden af mad. Hvis man imidlertid ser på Kina i dag, så kan de udmærket bespise 1,4 mia. mennesker; og jeg kan forsikre jer for, at det er med fremragende fødemidler, og mange lande kan misunde dem så god mad – som f.eks. briterne. De producerer i øjeblikket 30 % af verdensøkonomien. Så virkeligheden er helt anderledes, end de vestlige medier portrætterer den.

I 2014 udgav vi en rapport ved navn »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«. Det er præcis, hvad der er ved at ske. Det, der startede som blot den gamle Silkevejsrute mellem Kina og Europa, er nu meget hastigt ved at udvikle sig til seks hovedudviklingskorridorer. Der er allerede 40 jernbanelinjer hver uge fra Kina til forskellige steder i Europa med godsvogne. 16+1-landene – dvs., de øst- og centraleuropæiske lande – har netop nu en konference i Budapest og er fuldstændigt med om bord i samarbejdet med den Nye Silkevej. Der er en ny Balkansilkevej. Panamas præsident har netop været i Kina i anledning af, at Panama skiftede deres diplomatiske relationer fra at være bundet til Taiwan; nu er de allieret med hovedlandet (Kina). Panamas præsident sagde, at hele Latinamerika vil tilslutte sig den Nye Silkevej, og at dette ikke er rettet imod USA, for USA er også inviteret til at deltage. Den Nye Silkevej har nået Afrika; og dér har det ændret stemningen på en utrolig måde. Der er nu en total følelse af optimisme.

Men, det vigtigste skifte er selvfølgelig USA's, og relationen mellem Kina og USA. Under præsident Trumps nylige, to dage lange besøg, havde det indlysende resultat de største konsekvenser. For, hvis de to største økonomier i verden har et godt forhold, så bevæger verdensfreden sig i en meget positiv retning. Husk, at Obamas politik var den såkaldte »akse« eller omdrejningspunkt Asien (»Asia Pivot«) og TPP; hvilket var ideen om inddæmningen af Kina og udelukkelsen af Kina. Der er stadig et element af geopolitik, så vi må holde øje med, når termen bliver brugt – »Indisk Stillehavsområde«; hvilket er ideen om at gøre Japan, Australien og Indien til en modvægt til Kina. Men det store gennembrud skete, da Trump besøgte Kina; hvor Xi Jinping gav ham det, han kaldte et »statsbesøg-plus-plus«. Han lukkede nemlig den Forbud-

te By af en hel dag; den Forbudte By er den største samling paladser, hvor de kinesiske kejsere har boet siden det 17. århundrede. Det er utrolig smukt; det er majestætisk, det er virkelig bjergtagende. Xi Jinping brugte hele dagen til at give Trump og førstedamen et kursus i kinesisk historie. De havde en flot gallamiddag; de så tre Beijingoperaer. Jeg vil gerne oplæse for jer nogle af de udtalelser, præsident Trump kom med, som jeg synes, I bør kende, for de vestlige medier ville selvfølgelig ikke rapportere ét eneste ord om det.

Trump, der næste dag kommenterede sin modtagelse, sagde:

»I går besøgte vi den Forbudte By, der står som et stolt symbol på Kinas rige kultur og majestætiske ånd. Jeres nation er et vidnesbyrd om de tusinder af års levende historie, og i dag var det en fantastisk ære at blive budt velkommen af den kinesiske delegation lige her i Folkets Store Hal. Dette øjeblik i historien frembyder for begge vore nationer en utrolig mulighed for reelt at fremme fred og fremgang sammen med andre nationer i hele verden. Med ordene fra et kinesisk mundheld, 'vi må bære sagen fremad og smede forud ind i fremtiden'. Jeg er overbevist om, at vi kan virkeliggøre denne vidunderlige mission; en vision, der vil være så god og i realiteten så fantastisk for både Kina og USA. Vi kommer således fra meget forskellige steder og fjerne lande. Der er meget, der binder Øst og Vest sammen. Begge vore lande blev bygget af folk af stort mod, med en stærk kultur og ønsket om at trænge igennem det ukendte ind i store farer, som de overvandt. Det amerikanske folk har en meget dyb respekt for jeres lands arv og dets folks ædle traditioner. Jeres gamle værdier bringer fortiden og fremtiden sammen i nutiden, så smukt. Det er mit håb, at den stolte ånd fra det amerikanske og kinesiske folk vil inspirere vore bestræbelser for at opnå en mere retfærdig, tryk og fredelig verden. En fremtid, der er vore forfædres ofre og vore børns drømme værdig.«

Jeg er sikker på, at dette ikke er, hvad man læser i *Bildzeitung* om Trump, ligesom de heller aldrig rapporterer, hvad Trump rent faktisk gør.

For nylig fastlog Kinas ambassadør til Washington, Cui Tiankai, den pointe, at der i historien har været 16 gange, hvor et fremvoksende land ville overgå det frem til dette tidspunkt dominerende land. I tolv tilfælde førte det til krig, og i fire tilfælde overtog det fremvoksende land på en fredelig måde. Han sagde, at Kina ikke ønsker nogen af delene, men at vi ønsker at få et totalt andet system for en »win-win«-relation for ligestilling og respekt for hinanden.

Det vigtigste spørgsmål rent strategisk er selvfølgelig, hvis man tænker over det, om vi kan undgå den såkaldte Thukydid-fælde. Det handlede om rivaliseringen mellem Athen og Sparta i det 5. århundrede f.Kr., som førte til den Peloponnesiske Krig og det antikke Grækenlands død. Skulle dette ske i dag, mellem USA og Kina i atomvåbenalderen, tror jeg ikke, nogen ved deres fulde fem kunne ønske dette; og vi bør derfor alle være meget glade for, at Trump og Xi Jinping har udviklet dette meget vigtige forhold. I februar i år satte jeg mit omdømme på spil i USA ved at sige, at, hvis det lykkes præsident

Trump at få et godt forhold mellem USA og Kina, og mellem USA og Rusland, vil han gå over i historien som en af USA's største præsidenter. Alle folk flippede selvfølgelig fuldstændig ud, for det er ikke det billede, det er meningen, folk skal have af Trump. Men jeg mener, at hvis man ser på, hvad der foregår, vil man se, at Trump er meget godt på vej til at opnå netop dette.

Han kom altså hjem fra sin Asienrejse med for \$253 mia. i aftaler med Kina. Jeg så guvernøren for Vest Virginia Jim Justice pressekonference, hvor han sagde, at der nu, pga. Kina, er håb i Vest Virginia. Vest Virginia er en stat, der befinder sig i en total depression; der er arbejdsløshed og en narkoepidemi. Men, sagde han, nu kan vi få produktion med værdiforøgelse, og vi har en lysende fremtid. Så den Nye Silkevejsånd er endda kommet til Vest Virginia. USA har naturligvis et enormt behov for infrastruktur, især efter ødelæggelserne efter alle disse orkaner; for blot at genoprette det, der er ødelagt, vil det kræve \$200 mia., for slet ikke at tale om forebyggelse af katastrofer. Så det er alt sammen kommet godt i gang, at Kina vil investere i USA's infrastruktur, og vice versa; amerikanske firmaer vil samarbejde om projekter under Bælte & Vej Initiativet.

Der finder en ny, strategisk alliancedannelse sted pga. alt dette. Relationen mellem præsident Xi og Putin er det historisk set bedste. De har udviklet et nært venskab, og der finder nu en hastigt ekspanderende integration af den Nye Silkevej og den Eurasiske Økonomiske Union sted.

I en separat, men ikke desto mindre relateret udvikling, har der netop fundet et historisk besøg sted, med præsident Bashar al-Assad fra Syrien, der mødtes med Putin i Sotji, Rusland. Det, der skete, er faktisk det stik modsatte af, hvad man kan læse i medierne, hvor de naturligvis siger denne diktator Putin og denne forfærdelige Assad. Men der skete det modsatte. Putin introducerede Assad til det russiske militære lederskab, og Assad takkede dem for at have reddet Syrien. Husk, at, da Putin for mere end to år siden besluttede, at det russiske militær skulle intervenere i Syrien for at besejre ISIS, lå landet i totalt kaos. Det var håbløst – al-Qaeda, ISIS. De er nu besejret rent militært, og genopbygningen kan faktisk finde sted. Assad indbød flygtningene til at vende hjem for at være med i landets genopbygning. Silkevejen vil også blive forlænget til Afghanistan, ind i Irak og forhåbentlig til alle de andre steder. Dette er Putins overordnede design, som involverer Astana-processen. Han integrerer Tyrkiet, Jordan og forsøger endda at få Saudi-Arabien på en ny kurs. Ideen om at forlænge den Nye Silkevej ind i Sydvestasien var vi for allerede længe siden fortalere for. Men i 2012 havde Schiller Institutet en konference i Frankfurt, hvor vi sagde, at, den eneste måde, hvorpå man kan stoppe terrorisme og få udvikling og fred i Mellemøsten, er, hvis alle de store naboer – Rusland, Kina, Indien, Iran, USA og også europæiske lande – går sammen om udvikling. På grund af den russiske, militære intervention og den kinesiske forlængelse af Silkevejen, er dette nu absolut en mulighed. I denne sammenhæng er forholdet mellem Putin og Trump kommet på en meget bedre kurs. I kølvandet på Assads besøg havde de en halvanden time lang diskussion; og folk i

Rusland på forskellige niveauer – i Dumaen og det Føderale Råd – gav udtryk for ekstrem optimisme mht., at forholdet mellem Rusland og USA nu kan blive langt mere frugtbar og bedre.

Men tænk over, at næsten alt, hvad jeg siger, går imod alt, hvad I hører i de vestlige medier. Men tænk efter: Hvor kommer bevægelsen mod fred og udvikling fra? Kommer det fra dem, der angriber Putin, Xi og Trump? Og fra dem, der står på Obamas side? Tiden er tydeligvis inde for folk til at gentænke, hvad det vestlige synspunkt er om alle disse spørgsmål. Eller til at skifte de briller ud, som de ser på verden gennem.

Ud over ændringen i relationerne mellem USA og Kina i Sydøstasien, er den største ændring til det bedre som følge af den Nye Silkevej, Afrika. Kina har investeret i Afrika i jernbaner, de har bygget en jernbane fra Djibouti til Addis Abeba; de bygger andre jernbaner fra Kenya, der skal løber til Rwanda; vandkraftdæmninger og industri-parker. Især i de seneste fire år har de fleste afrikanseres livssyn fuldstændig ændret sig; for de ser for første gang, at der er mulighed for virkelig at udvikle kontinentet uden kolonialismens undertrykkelse og nægtelse af udvikling gennem IMF's betingelsespolitik. De ønsker ikke at blive belært om god regeringsstyrrelse, menneskerettigheder og demokrati, uden udvikling; hvilket er, hvad europæerne normalt tilbyder. De ønsker at blive behandlet som ligeværdige partnere.

Lad mig hylde den person, der for mere end 40 år siden havde denne vision om Afrikas udvikling; igen, min søde ægtemand. [applaus] I 1980 skrev han, som et supplement til OAU Lagos Handlingsplanen, en artikel med titlen, »Stop Romklubbens folkemord i Afrika; en kritisk kommentar til Lagos Handleplanen«. Her fremlagde han en smuk vision, et storslået design for Afrikas udvikling, baseret på LaRouches videnskabelige metode for fysisk økonomi, som igen er baseret på Leibniz og på Alexander Hamiltons kreditpolitik. LaRouche har selvfølgelig føjet meget til dette. Han sagde, »Den kompetente opfattelse af økonomiske processer strømmer oprindeligt fra et moralsk princip, som er umiddelbart tilgængeligt for enhver mentalt rask voksen eller ungt menneske i alle dele af verden, uanset, om de kan læse og skrive eller ej. For at gøre min ideelle, individuelle eksistens af nogen værdi, hvordan skal jeg udvikle og orientere min praktiske adfærd for at frembringe noget, der er gavnligt for udviklingen af de kommende generationer?« Lyn definerer økonomisk videnskab som en uadskillelig facet af videnskab, som meget nyttigt kaldes statsmandskab, og som omfatter udviklingen af loven og befolkningens kulturelle fremme, udviklingen af det enkelte individ til at kunne mestre de lovmæssige principper for, hvordan universet er beskaffent. Han fremlagde det stik modsatte af Romklubben med dens tilpassede teknologier og bæredygtig udvikling, som bare er et andet ord for ingen udvikling, ved at foreslå en uophørlig opgradering af arbejdsstyrken til højere metoder for produktion, ved at ændre proportionerne for beskæftigelse fra landlige til bymæssige, produktive beskæftigelser ved hjælp af stadig højere energigennemstrømningstæthed i produktionsmetoderne. Som referencepunkt for Afrikas udvikling

tog han USA's udvikling og viste, f.eks., hvordan, ved slutningen af det 18. århundrede, 98 % af den amerikanske befolkning arbejdede inden for landbruget; og i dag er det under 4 %, der selvfølgelig producerer meget mere mad end dengang, og at det er vejen for Afrika. Dette omfatter udviklingen af veje, kanaler, jernbaner, specialisering af landmændene, forøgelsen af produktivitet inden for landbrug og industri, et skifte væk fra arbejdskraftintensive til anlægsintensive produktionsmåder, bedre uddannelse, udviklingen af befolkningens evne til at producere de fysiske ændringer af naturen med en stigende, potentiel, relativ befolkningstæthed og højere energigenstrømningstætheder. Han sagde, »Udviklingen af Afrika må dirigeres til det, Afrikas nationer skal være i år 2000 og 2020«. Dette blev skrevet i 1980; nemlig, to generationer. Han sagde, »Den nødvendige opfattelse er udviklingen af hele befolkningens produktive evne over en udviklingsperiode, der løber over to generationer.« Ud over basal infrastruktur – hvilket vil sige, et kontinentalt jernbanesystem, vandveje, hovedveje – foreslog han en række nye byer med 250.000 til maksimalt 2 million indbyggere. Kernen i hver ny by ville have et undervisningskompleks, pædagogiske museer, biblioteker, kulturcentre, parker, undervisnings- og researchinstitutioner, inklusive institutioner til medicinsk videnskab og research. Han foreslog et forbundet system af højhastighedstransport til personer og fragt; og ligeledes en overgang fra lave omkostninger i en transportmetode til en anden. Og ligeledes distribution af fragt fra varehuse i den indre by, daglige leverancer af letfordærlige varer såsom fødevarer; og rundt om kernen af uddannelseskomplekset, kommer så beboelsesområder og områder for industri og handel.

Byerne skulle ikke alene være vel designede mht. funktionalitet, men også smukke, ved at anvende principperne for platoniske forhold i arkitektur. Ved f.eks. at anvende de metoder, man brugte i gotiske katedraler, eller i den italienske Gyldne Renæssances arkitektur. Det omfattede ideen om mange træer og flora, så folk ville være glade og klimaet ville blive modereret. Han sagde, »*Det væsentlige, som borgerne i en sådan by må opleve i løbet af byens gradvise fuldførelse, er en følelse af en igangværende fuldkommengørelse.*« For at fremhjelpe denne udvikling, bør der være teknologioverførsel fra de udviklede lande, finansieret gennem legater. Han fastslog den korrekte pointe, at teknologioverførslen fra Europa og USA til Afrika ville stimulere økonomien i de eksporterende lande og øge deres skatteindtægter. Udviklingslandene, der modtog legater, ville blive den næste generations kunder for køb på basis af kredit. De eksporterende lande ville udvikle velstående kunder for i morgen og få en accelereret omsætning af fysisk kapital. Og de eksporterende lande ville øge deres produktivitet og derfor deres rigdom, national og pr. person.

Dette er selvfølgelig det stik modsatte af, hvad IMF gjorde, der lokkede lande ind i gældsfælden, som det ganske dramatisk beskrives af John Perkins i hans bog, *En økonomisk lejemor*. Lyn derimod sagde, at de teknologiekporterende nationer må udsøge de dele af arbejdsstyrken i udviklingslandene, der kan opgraderes

omgående til produktiv beskæftigelse ved at anvende de mest avancerede teknologier importeret i den fysiske kapital, til eksport fra de industrialiserede nationer. Arbejdsstyrken kan assimilere de avancerede teknologier, og det må udvides; det kræver metoder til promovning af befolkningens udviklingspotentialer i stor skala. Så investeringen i infrastruktur og udviklingen af befolkningen må finde sted samtidigt. Han sagde, »*Ethvert barn, der fødes i enhver del af verden, har potentialet til at udvikle sine mentale evner til et niveau, der er tilstrækkeligt til en direkte, kompetent anvendelse af moderne teknologi. Det er denne potentielle udvikling, der er den eneste kilde til rigdom. En sådan udvikling er et kreditværdigt aktiv i en virkelig klog udlåners øjne.*«

Hvad sker der så på det tidspunkt, hvor den økonomiske udvikling har absorberet det meste af verdens befolkning? Til den tid må vi have en forøgelse i raten af udvikling af teknologi således, at vi ikke længere er afhængig af en størrelsesmæssig udvidelse af økonomien. Når denne overgang til en Ny Økonomisk Verdensorden er fuldført, vil vi få flere og flere medlemmer af samfundet, der lever og arbejder som kunstnere; som gyldne sjæle, som Platon beskriver dem; som skønne sjæle, som Schiller siger det; som »junzi«, det konfutsianske begreb om det ædle menneske; eller menneskene, der lever på det paradisiske niveau i Dantes *Commedia*; eller, som Vladimir Vernadskij siger det, at noosfæren, den del af det fysiske univers, som domineres af menneskets kreative aktivitet, vil overtage mere og mere af biosfæren.

Det, der foregår i øjeblikket, går faktisk i denne retning. Det, som Xi Jinping har defineret som et mål for 2050 for Kina og resten af verden, og som er at have bedre og lykkeligere liv, fattigdom udslettet og mennesker, der kan hellige deres liv til meningsfulde formål, går faktisk meget i denne retning. Er dette realistisk? Jeg kan næsten høre protesthyllene fra de neoliberale og neokonservative i Vesten. »Hvad med vestlige værdier? Hvad med vores frihed? Hvad med demokrati?« Eller bedre, markedstilpasset demokrati, som fr. Merkel foretrækker at udtrykke det. Vi må hellere reflektere over, hvor disse værdier har bragt os til i Europa. Europa er fuldstændig splittet. Vi står over for en finanskrisen, værre end den i 2008, og som er klar til at bryde ud. EU har netop færdiggjort retningslinjer, der fjerner muligheden for at opdele bankerne, som Kina netop har genbekræftet. Bevægelserne på højrefløjen vokser frem; flygtningekrisen har fuldstændig skyllet Europas omdømme i verden ud i kloakken. Der er en meget farlig, anti-immigrationsstemning. Hele Europas sociale og politiske struktur er i opløsning. For Europa, i sin nuværende form, er ligesom et kæmpestort Babelstårn, der forsøger en sammensmeltning af kulturer, sprog og historie, som fører til stadig flere gnidninger mellem den overnationale integration og disse europæiske nationers egeninteresse. For slet ikke at tale om regeringskrisen i Europa, der er den værste siden 1949, siden Forbundsrepublikken Tysklands eksistens.

Det er ikke første gang, Europa er i en dårlig forfatning. Gottfried Wilhelm Leibniz talte om dette i et po

Gottfried Wilhelm Leibniz (1646-1716).

litisk memorandum fra 1670, hvor han satte navn på sin tids udfordringer – en dårlig etableret handel og varefremstilling, en totalt forringet valuta, juridisk usikkerhed og forsinkelse af alle juridiske handlinger, en værdiløs uddannelse, en voksende ateisme, en forfærdelig moral, som om den var inficeret af en fremmed pest, en bitter religionsstrid, som vil svække os og sluttelig måske totalt ødelægge os. Det var den situation, Leibniz så. Man befandt sig stadig i kølvandet på 150 års religionskrig i Europa. Han kom frem til ideen om, at løsningen var en sammensmeltning af den antikke, kinesiske, naturlige teologi og europæisk kultur. Han kaldte det et smukt sammenfald, at de to, mest udviklede kulturer i verden er ligesom to poler, der rækker hånden frem mod hinanden, og civilisationen kunne opnå det næste, højere stadium i menneskets historie.

I fortalen til *Novissima Sinica* – »Seneste nyt fra Kina« – udtrykte Leibniz sin hensigt. Leibniz fulgte på tæt hånd alle nyheder fra Kina; han havde en meget livlig dialog med mange af de jesuitiske missionærer, der informerede ham om alle udviklingerne inden for videnskab og den berømte kontrovers om riter, hvor han var enig med folk som Matteo Ricci; at der var et stærkt slægtskab mellem konfutsianisme og kristendom. Han sagde, at konfutsianisme har meget mere at tilbyde end noget andet, kendt trossystem på hans tid. Han sagde, »Vi har brug for at sende missionærer til Europa, så vi af dem kan lære naturlig religion, som vi næsten har mistet.« Han foreslog en udveksling af kulturambassadører, hvilket på hans tid var en meget moderne opfattelse. Han sagde,

»Der er i Kina en offentlig moral, beundringsværdig i visse henseender, og som er forbundet med en filosofisk doktrin, eller snarere en naturlig teologi, der er ærværdig som følge af sin alder, og som har været etableret og

gjort til autoritet i næsten 3.000 år – længe før den græske filosofi.«

For Leibniz beviste slægtskabet mellem konfutsianisme og kristendom, på trods af alle de kulturelle forskelle, at menneskeheden har fornuft som et universelt karaktertræk. Den kendsgerning, at kejser Kang-Xi og han selv – Leibniz – lyttede til de samme matematiske løsninger, beviste den menneskelige fornufts og den menneskelige arts universelle karakter. Han understregede, at, i kinesisk filosofi, refererer begrebet *li* til universets højeste orden, hvor der eksisterer harmoni, hvis alle væsener udøver deres lovmæssige funktion på deres rette plads. Og, sammen med begrebet *ren*, der tilnærmer sig det kristne begreb om agape – kærlighed – anvender de anden terminologi og et andet begreb, men de har en analogi og et slægtskab, hvilket er, hvad Leibniz beskriver i sin *Monadologi*. Ifølge Leibniz:

»Gud har skabt universet ved hjælp af en forud etableret harmoni, hvor den åndelige og fysiske verdens domæne, sjælen og kroppen, er i fuldkommen korrespondance. Det er således, fordi Gud – i sin guddommelige fremsynethed – har skabt den fysiske og den åndelige materie på en sådan ordnet måde, og med en sådan præcision, at, selv om de følger deres egen lovmæssighed, der er indlagt i deres natur, så er der ikke desto mindre en sammenhæng, som om der mellem dem eksisterede en gensidig følgeslutning. Og som om Gud, bortset fra sit overordnede bidrag, også ville handle konkret i hvert enkelt tilfælde. Enhver monade, enhver uniform substans, reflekterer i spireform hele universet generelt. Men de relaterer kun til hinanden, fordi de tager del i Guds absolute eksistens.«

Når man først forstår denne indre sammenhæng mellem den gamle, kinesiske filosofi, især i det konfutsianske udtryk, og Leibniz' idé, er det ingen overraskelse, at han ikke alene erkendte slægtskabet, men også rent konkret mente, at en gensidig udveksling af begge kulturer ville smelte sammen til et overordnet, mere avanceret niveau af civilisation. Blandt Leibniz' planer for dette projekt var skabelsen af et verdenssprog, for hvilket han mente, det kinesiske sprog og skriftsystem var det mest egnede; skabelsen af et videnskabeligt verdensakademi, hvor kinesiske og vestlige videnskabsfolk ville arbejde sammen; skabelsen af et verdensborgerskab, som ville gøre det muligt for alle mennesker at absorbere alle kulturer i verden. Ruslands fremtidige rolle som formidler mellem Kina og Vesten; udviklingen af Sibirien i relation til udviklingen af Nordafrika. Peter den Store, med hvem han var i kontakt, beordrede i 1712 Fritz Jonathan Beringes ekspedition, efter hvem Beringstrædet er navngivet. Desuden, det komparative studie af sprog for at finde den fælles oprindelse til menneskeligt sprog, og som senere blev udført af sprogforskere som Humboldt og andre. En kronologisk historie over Vesten og Kina; og det eneste museum, hvor jeg har set det, er i museet i Taipei, hvor de har en smuk udstilling, hvor man øverst ser Kinas historie, og nederst, det, der skete parallelt i den vestlige kultur; hvilket giver én en helt anden måde at tænke på universalhistorie. Og ligeledes det binære system, som var ved at blive grundlaget for computere og den slags

ting. Udviklingen af en nøgle, som ville gøre det lettere at lære det kinesiske sprog – jeg tror, at alle, der har forsøgt at lære det kinesiske sprog, ville være taknemlige for en sådan nøgle. Udviklingen af en metode til at undervise i forskellen mellem vestlig og kinesisk kultur. Principperne for en ny moralkodeks for vestlige statsmænd og politikere; men også for adfærden blandt almindelige borgere imellem sig, baseret på konfutsianisme. En analyse af konfutsianisme, baseret på vestlige metoder, med det formål at vise det nære slægtskab med vestlig kristendom.

Hvis man undersøger disse Leibniz' planer, er det absolut forbløffende, hvor meget, de ligner det, Xi Jinping er i færd med at gøre med politikken for den Nye Silkevej, som har aspekter af alle disse planer. Hvorfor har da så mange mennesker i Vesten vanskeligheder med at acceptere et tilbud om et »win-win«-samarbejde mellem alle nationer, der tydeligvis ville være så meget mere i alle folkeslags interesse?

Lad mig kort gå tilbage til slutningen af Anden Verdenskrig for at finde roden til dette problem. I sin berømte dialog med Churchill i Casablanca, havde Franklin D. Roosevelt aflagt et højtideligt løfte om at afslutte kolonialisme og om, at USA ville hjælpe med at udvikle udviklingslandene. Churchill sagde på den anden side, at briterne ikke udkæmpede Anden Verdenskrig med det formål at afslutte Det britiske Imperium. Desværre døde Roosevelt på et meget ubelejligt tidspunkt, og Truman – som var en meget lille mand – overtog Det Hvide Hus. Husk, hvad Lyn altid har sagt om, da han var i Indien, hvor chokerede folk var over, at Roosevelt døde på dette tidspunkt. Roosevelt, der var allieret med Sovjetunionen i Anden Verdenskrig, var nu væk. Churchill trådte ind i dette vakuum, og han holdt så den berømte 'Jerntæppetale' i Fulton, Missouri, i marts 1946, hvor han lancerede den Kolde Krig. Han foreslog en ny alliance, baseret på den særlige relation mellem USA og Det britiske Imperium. Denne Churchills tale i Fulton ændrede det amerikanske syn på USSR. Dernæst fulgte Truman-doktrinen i marts 1947, hvilket gjorde sådanne uhyrligheder mulige, som f.eks. senator Joseph McCarthy, der indledte en heksejagt i Amerika imod alle, der var under mistanke for at være kommunister – en kommunist under alle senge. Det er, hvad der er ved at ske med anti-Trump-heksejagten i dag.

Hvad skete der i Europa? For nylig har der været en forbløffende artikel i *Frankfurter Allgemeine Zeitung* [FAZ], som dækkede en udstilling, der netop nu finder sted i Berlin, i anledning af det 50. år for skandalen, der brød ud omkring Kongressen for Kulturel Frihed (Congress for Cultural Freedom; CCF). Kongressen for Kulturel Frihed, der varede fra 1950 til 1967, var CIA's gigantiske program for kulturel krigsførelse, der havde det specifikke formål at rekruttere venstreorienterede folk, kommunister, ind i en anti-sovjetisk Kold Krig. De ønskede i realiteten at ødelægge de aksiomer i befolkningen, som havde gjort Franklin D. Roosevelt mulig. For Wall Street var flippet totalt ud over Roosevelts gennemførelse af Glass/Steagall-bankloven, New Deal og at have en alliance med Sovjetunionen. Så Truman begyndte, sam-

men med briterne, at have denne idé med at etablere et paradigmeskifte i befolkningen, med et venstreliberalt livssyn, som vi har i dag. Det var, hvad artiklen i FAZ sagde; den sagde, at CIA ikke havde til hensigt at skabe reaktionære bevægelser; de har skabt præcis dette venstreliberale livssyn, som i dag er det politisk korrekte livssyn i Europa. Jeg mener, det virkelig er værd at tænke over, for det er præcis det, de gjorde med brødrene Dulles under ledelse af højkommissæren [for Tyskland] John Jay McCloy. Denne operation var enorm; den involverede 35 lande, 20 magasiner, og de kontrollerede praktisk talt alle kunststillinger og kulturelle begivenheder. I Europa var der meget få forfattere, digtere, musikere, historikere, kritikere eller journalister, der ikke var knyttet til dette projekt. Nogle velvidende, mange intetanende. Det var en del af den Kolde Krig at kæmpe for det menneskelige intellekts befrielse. CCF opførte sig som et kartel; de kontrollerede hele den kulturelle industri, baseret på myten om et frihedsorienteret livssyn.

Husk, at CIA, samtidig med, at de prætenderede at være for frihed, gennemførte et kup imod Mossadeq, operation Svinebugten, Phoenix-operationen i Vietnam og lignende ting.

Dette blev til dels finansieret af penge fra Marshallplanen, som blev omdirigeret til CCF; men også af i alt 170 institutter. Én af deres hovedideologer, George Kennan, udviklede i en tale for National War College i december 1947 strategien for den nødvendige løgn; og som skulle blive en vigtig del af amerikansk udenrigspolitik, fastlagt i direktivet for NSA, minus 4 8 [sic], og senere, et andet for operationer for psykologisk krigsførelse. Dette stod på i årtier. Så ideen om 'fake news', om manipulering af befolkningen med løgne, er ikke ny, og det er ikke først brudt ud med Trump.

CCF's mål var i høj grad Frankfurterskolens mål. De ønskede at ødelægge idealisme og klassisk kultur. For Adorno, f.eks., fremførte, at idealisme fører til nazisme, fordi det fører til et radikalt livssyn, og det må rykkes op med rode, både for at udslette resterne af nazisme, men også af Sovjetunionens diktatur. Adorno sagde, at, for at gøre dette, må skønhed fuldstændigt udslettes af kunst. Husk på, at Schiller sagde, at kunst, der ikke er skøn, ikke er kunst; og jeg er helt enig heri, for kunst må forædle mennesker og opløfte deres ånd. Og når det ikke er skønt, gør det ikke dette.

Inden for musik indledte CCF en ondsksfuld kampagne imod Furtwängler; og i stedet for klassiske komponister, promoverede de atonal 12-tonemusik; Alban Berg, [Arnold] Schönberg, [Carl Maria von] Weber, og de udslettede ideen om flerstemmig, harmonisk komposition. Den berømte forfatter Susan Sonntag sagde, »Vi vidste, at vi forventedes at acceptere grim musik som dejlig«. Det er, hvad der sker, når man går til koncerter – Rheingau-festivaler eller andre – så har man altid Beethoven, Berg og en eller anden moderne komponist. Man kan aldrig få en klassisk koncert.

De lavede også en liste af tilladte forfattere – Ibsen, Shaw, O'Neil, Wilder, Steinbeck. De forbød visse stykker af Shakespeare og [Heinrich von] Kleist, og de opfandt det berømte regi-teater, hvilket er ideen om, at man

fuldstændig ødelægger den klassiske komposition hos Schiller og Shakespeare, og hver moderne direktør kan lægge sin egen fortolkning i det i en sådan grad, at man ikke længere kan genkende disse stykker. Museum of Modern Art i New York spillede en stor rolle, de promoverede moderne billedkunst – kubisme, futurisme, dadaisme, ekspressionisme, abstrakt kunst, serialisme og så videre. En forfatter ved navn Eva Cockcroft skrev i magasinet *ArtForum*, »Den abstrakte ekspressionisme var et koldkrigs våben«. Forbindelsen mellem den Kolde Krig og denne ekspressionisme var absolut ingen tilfældighed, fordi det havde til hensigt at ødelægge intellektets evne til at forstå noget som helst. Harry Truman, af alle mennesker, kunne godt lide at besøge National Art Gallery i USA og se på Holbein og Rembrandt. Han sagde, »Hvilken ren nydelse, og hvilken forskel i forhold til vores moderne *schmierfinken*, vore møgbeskidte unger«.

Indflydelsen fra CCF ophørte ikke i 1967. Det sluttede på det tidspunkt med en stor skandale; men det fungerer stadig frem til i dag. Det er grunden til, at folk har denne venstreliberale ideologi i dag; dette er, hvad der står bag interventionspolitikken, farvede revolutioner, eksport af demokrati, ansvar for at beskytte [R2P]. Dette er, hvad den russiske udenrigsminister Lavrov kalder »de post-kristne værdier«. Han sagde, »*De vestlige værdier er ikke længere dem, der blev videregivet af vore bedstefædre, fra generation til generation. Men det er derimod blevet erstattet af 'alt er tilladt'; en total hedonisme, hvor frihed bliver misforstået som alles ret til at udleve deres lyster her og nu. Gør, hvad du har lyst til.*« Det er denne grimhed, man ser, når man ser de fleste film nu om stunder, ser videospillene, kunsten, ungdomskulturen, som alle karakteriseres af en hæsliheds-kult. Så i denne forstand har CCF udført en meget succesfuld operation.

Så vi har et meget stort, kulturelt problem i Vesten. Der er en enorm narkoepidemi i USA, volden er ude af kontrol, masseskyderier i skoler næsten hver uge, terrorisme. Men de gode nyheder er, at løsningen for at overvinde disse problemer er fuldt ud tilgængelig. Da vi stiftede Schiller Instituttet – for nu mere end 33 år siden – sagde vi fra begyndelsen, at en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden må kombineres med en renaissance for klassisk kultur. Dette finder nu faktisk sted, for med udviklingen, hvor den Nye Silkevej nu i fire år bliver bygget, har verden allerede ændret sig; og mange lande genopliver deres klassiske kultur. Det er grunden til, at vi på Schiller Instituttets konferencer altid udtrykker denne dialog mellem klassiske kulturer.

Vi har naturligvis brug for en helt ny ramme for internationale relationer. Vi må overvinde geopolitik, og vi må have et system for indbyrdes relationer med en total respekt for suverænitæt, ikke-indblanding, respekt for de forskellige samfundssystemer, et »win-win«-samarbejde i alles gensidige interesse og med perspektivet om én menneskehed. Nicolaus Cusanus, der udviklede metoden med *Coincidentia Oppositorum*, ideen om modsætningernes sammenfald, fremførte, at det Ene har en højere magt, er af en højere størrelsesorden, end de Mange. Så

Kardinal Nicolaus Cusanus (1401-1464).

ideen om harmoni i makrokosmos er kun mulig, når alle mikrokosmosser udvikler sig bedst muligt. Denne udvikling må ikke være statisk eller lineær, men fungerer derimod som kontrapunkt-fuga, hvor hver udvikling fremmer udviklingen af det næste segment og forenes i et højere koncept i kompositionen.

Det, vi må opbygge, er en helt ny ramme for internationale relationer, hvor hver nation har mulighed for at fejre statsmandskunst, hvilket vil sige, at muliggøre alle sine borgeres kreative potentiale; en interaktion mellem nationer, hvor hver nation fokuserer på den andens bedste, kulturelle tradition og potentiale. Kina genopliver konfucianisme og dens filosofi, og filosofisk klassisk kultur i poesi, musik og billedkunst. Vi må absolut gøre det samme i Europa. Den antikke, græske periode, hvilken faktisk er, hvad Grækenland gør; de har for nylig holdt en konference for grundlæggende set de ti ældste kulturer, og de genoplivede netop denne ånd. I Italien har vi den Gyldne Renæssance; i Spanien, den Andalusiske Renæssance, og andre store tænkere. I Frankrig har man traditionen med Louis XI, Jeanne d'Arc, [École] Polytechnique. I Tyskland har vi en enorm rigdom af filosoffer og komponister og digtere; Schiller, Beethoven. I USA har vi den Amerikanske Forfatning, det Amerikanske Økonomiske System. Alle disse skatte er der, og de behøver kun at blive genoplivet. Hvis vi gør det, CCF gjorde, ugjort, og genopliver alle nationers klassiske kultur og går ind i en skøn dialog mellem dem, vil menneskeheden opleve en ny renaissance og udløse en enorm kreativitet i den menneskelige art som aldrig tidligere.

Så det er meget godt at leve i dette øjeblik i historien og bidrage til at gøre verden til et bedre sted. Og det kan gøres, for det Nye Paradigme er i overensstemmelse med det fysiske univers' lovmæssighed inden for videnskab, klassisk kunst og disse principper. Neoliberalisme og venstreliberalisme er lige så forældet og vil forsvinde, som skolastikkerne, der debatterede, hvor mange engle, der kan sidde på spidsen af en nål. Det, der vil hævde sig, er menneskets identitet som *den* kreative art i universet.